

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Majtkový Holding, a. s.**, Staromestská 3, Bratislava, IČO 35 823 364, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Babčaníkom, Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 0Er/1256/1997 z 29. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť namietané uznesenie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v exekučnom konaní na okresnom súde v právnom postavení oprávnenej, ktorá sa domáha od povinných vymoženia pohľadávky 5 520,48 eur s príslušenstvom. Pôvodný súdny exekútor bol okresným súdom na vykonanie exekúcie poverený 6. augusta 1997. Súčasne poverený súdny exekútor upovedomením z 31. mája 2020 zastavil starú exekúciu podľa § 2 ods. 1 písm. a) v spojení s § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých predpisov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“) z dôvodu uplynutia rozhodnej doby.

3. Proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie podala sťažovateľka námietky. Exekútorovi vytkla, že 9. novembra 2005 došlo k v exekučnom konaní k vydraženiu nehnuteľností vo vlastníctve povinných za najvyššie podanie 9 792,21 eur. Okresný súd uznesením zo 7. februára 2006 schválil príklep súdneho exekútora. Pôvodný súdny exekútor uskutočnil 22. augusta 2006 rozvrhové konanie. Zápisnica z rozvrhového konania bola sťažovateľke doručená

23. augusta 2006, pričom nemá vedomosť o tom, či bol rozvrh výťažku z dražby predložený okresnému súdu na jeho schválenie. Pôvodnému súdnemu exekútorovi zanikol v dôsledku jeho smrti 5. októbra 2006 výkon funkcie. Namietala, že nerozhodnutie o schválení rozvrhu výťažku z dražby zakladá zákonnú prekážku brániacu zastaveniu starej exekúcie, a to konkrétne podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 233/2019 Z. z., podľa ktorého rozhodná doba neuplynie skôr ako 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ak súd ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť, rozhoduje o schválení rozvrhu výťažku. Vyšší súdny úradník okresného súdu (ďalej len „VSÚ“) uznesením z 21. decembra 2021 v spojení s namietaným uznesením sudcu okresného súdu námietky sťažovateľky zamietol.

II.

4. Sťažovateľka namieta, že poverený súdny exekútor v rozpore s § 164 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nepredložil zápisnicu z rozvrhu o výťažku z dražby exekučnému súdu na jeho schválenie. Proces rozhodovania o schválení rozvrhu výťažku z dražby nebol ku dňu účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. ukončený, a preto nemohlo dôjsť k uplynutiu rozhodnej doby. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že namietaným uznesením jej bola odopretá možnosť ochrany svojej judikovanej pohľadávky. Výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 233/2019 Z. z. zo strany okresného súdu považuje za formalistický a reštriktívny.

III.

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

6. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia sudcu okresného súdu v spojení s odôvodnením uznesenia VSÚ okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021).

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľky, že neboli splnené podmienky pre zastavenie tzv. starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Poukázala pritom na skutočnosť, že v rámci exekučného konania došlo v roku 2005 k vydraženiu nehnuteľností vo vlastníctve povinných, a tým aj k vymoženiu judikovanej pohľadávky, pričom však dosiaľ nebolo rozhodnuté o schválení rozvrhu výťažku z dražby, čo zakladá zákonnú prekážku brániacu zastaveniu starej exekúcie.

8. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 233/2019 Z. z. „Rozhodná doba podľa § 3 neuplynie skôr ako 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ak súd ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť, rozhoduje o schválení rozvrhu výťažku.“. Okresný súd v namietanom uznesení k námietkovej argumentácii vo vzťahu k § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 233/2019 Z. z. uviedol, že za rozhodovanie súdu nemožno považovať proces, ak mu ešte nebolo zo strany súdneho exekútora doručené podanie (v prípade sťažovateľky návrh na schválenie rozvrhu výťažku z dražby), o ktorom má exekučný súd rozhodnúť. Okresný súd sa pridržiaval dôvodovej správy k § 4 zákona č. 233/2019 Z. z., podľa ktorej „... dôvodmi pre predĺženie rozhodnej doby sú špecifické procesné situácie, ktoré vecne odôvodňujú vytvorenie dostatočného časového priestoru na zastavenie starej exekúcie zo zákona. V týchto prípadoch rozhodná doba nemôže uplynúť skôr, ako uplynie 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým rozhodol o návrhoch uvedených v odseku 2 písm. a) až g). To však platí len v tých prípadoch, v ktorých súd o návrhoch uvedených v odseku 2 písm. a) až g) rozhodoval v čase, kedy sa má stará exekúcia zastaviť podľa návrhu zákona (v čase zastavenia starej exekúcie ex lege), t. j. ak bol návrh na konanie a rozhodovanie podľa odseku 2 písm. a) až g) podaný pred zastavením starej exekúcie podľa ustanovení návrhu zákona.“. V prípade sťažovateľky však nedošlo zo strany povereného súdneho exekútora k podaniu návrhu na schválenie rozvrhu výťažku z dražby, v dôsledku čoho exekučný súd nemohol v relevantnom čase o návrhu rozhodovať. Zámerom zákonodarcu bolo predĺžiť rozhodnú dobu iba za predpokladu, že návrh bol exekučnému súdu už doručený v čase, keď sa stará exekúcia mala zastaviť. V závere okresný súd dodal, že z oznámenia súčasného súdneho exekútora je zrejmé, že tento nedisponuje výťažkom z dražby vykonanej pôvodným súdnym exekútorom v roku 2005, a tak neexistuje reálna možnosť podania návrhu na schválenie rozvrhu výťažku z dražby. Okresný súd poznamenal, že ak sa sťažovateľka cíti byť konaním pôvodného exekútora dotknutá na svojich právach, môže sa zákonným spôsobom domáhať náhrady škody.

9. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

10. Po preskúmaní namietaného uznesenia okresného súdu ústavný súd nezistil, že by súdna ochrana poskytnutá sťažovateľke okresným súdom vykazovala nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Okresný súd v namietanom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažnosti podanej proti uzneseniu VSÚ okresného súdu nevyhoveli a zamietol ju s poukazom na skutočnosť, že v čase zastavenia starej exekúcie neprebiehala na exekučnom súde konanie, v ktorom by sa rozhodovalo o schválení rozvrhu výťažku z dražby. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti namietaného uznesenia (I. ÚS 3/2022). Uznesenie okresného súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne, a preto nie je možné dospieť k záveru, že namietaným uznesením okresného súdu došlo k porušeniu uvedených práv sťažovateľky. Ústavná sťažnosť bola preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu